

Nguyễn Văn Phú

Các con thân yêu,

Nay, bố mẹ tuổi đã 80, thời cũng là khá thời so với các thế hệ trước bố mẹ. Bố mẹ đã nhiều lần nói chuyện với các con về một số vấn đề, nhưng không phải lúc nào cũng có được các con cùng nghe. Hơn nữa, không chắc các con đã nhớ hết những lời nói của bố mẹ. Vì thế mẹ tôi có lá thư này để tóm tắt những ý kiến chính mà bố mẹ muốn gửi đến các con. Còn các cháu thì chỉ nói mà ít được đọc tiếng Việt, nên các con hãy lưu ý cách truy cập để đọc ý của bố mẹ và gửi lại cho các cháu biết, chúng ta sẽ biết mà phải hiểu và không để bố mẹ viết ra đây ngày hôm nay.

Biết không. Các con ạ, trên đường tìm kiếm công việc, tìm kiếm, chúng ta đã bỏ qua tài sản, bản thân và mẹ mình. Khi đến quê nhà quê hương thì hai này, chúng ta đã được chính quyền và dân chúng đón tiếp và giúp đỡ. Hiện nay, đời sống của chúng ta đã ổn định. Chúng ta phải biết tận dụng thời gian này và hãy tìm cách góp phần làm cho đất nước này trở nên phát triển, giàu mạnh hơn để đáp ứng những cái cần đó.

Lý Do Tôi Nói.

Các con cần gửi rõ cho các cháu biết lý do nào đã khiến cho gia đình chúng ta từ đây cùng với hàng triệu gia đình khác, đó là: chúng ta từ bỏ công việc, đi tìm kiếm. Các cháu được sống trong một xã hội dân chủ, tìm kiếm lúc mới sinh ra nên không thể sống theo tính dục và các thế hệ nham hiểm của công việc. Các cháu khó có thể tin được tại sao con người đi với nhau mà lại tàn ác như vậy. (Có thể cho các cháu coi phim Journey from the Fall – Việt Sóng, do Trần Hàm đạo diễn, khi chi số 30-4-2005). Công việc hành động rất ác nghiệt nói rất khéo và che đậy rất giỏi! Vì thế phải gửi ý thích cho các cháu hiểu, không phải để họ thù mà là để biết sự thật. Có một câu mà nhiều người hay nhắc: “Đừng nghe những gì công việc nói, mà hãy nhìn những gì công việc làm.”

Quê Cha Đất Tôi.

Dù công việc bận rộn đến mấy, các con hãy dành thì giờ nghỉ ngơi một chút và đưa lý Việt Nam, đừng bị tẩu nạt dân tộc, sẽ hình thành đất nước, những bước thăng trầm, những niềm vinh nhục, những khôn ngoan và lầm lỗi của ông cha ta. Và từ đó chúng ta rút ra những bài học. Có những trang sử oai hùng, mà cũng có những trang sử đẫm máu. Có khi nước ta bị đô hộ hàng ngàn năm, mà cũng nhiều khi dân ta anh dũng vùng lên phá xiềng xích, giành tự do. Lại cũng có khi người mình đi xâm chiếm tàn phá nhiều nước khác, thí dụ gần đây nhất là mấy năm tàn phá Cao Mên, gây nên cảm hứng của những tráng sĩ và đời đời cái nghiệp nhưng mà các thế hệ sau sẽ còn phải gánh chịu!

Lịch Sử Gần Đây.

Nước ta bị Pháp đô hộ từ cuối thế kỷ 19. Khoảng 1940, đời chiến tranh giữa bùng nổ. Nước ta, Nhật đổ bộ đánh Pháp ngày 9-3-45. Vua Bảo Đại tuyên bố hợp tác với Nhật, rồi giao cho ông Trần Trọng Kim thành lập chính phủ đầu tiên của nước Việt Nam độc lập. Phe Trần gia đình Bảo Đại, Ý, Nhật thua Đệ nhị thế chiến, Anh, Pháp, Mỹ, Liên Xô, Trung Hoa. Ngày 19-8-45, Việt Minh cướp chính quyền của chính phủ Trần Trọng Kim, tuyên bố thành lập nước Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa. Những không được bao lâu, Pháp tìm cách quay lại. Cuộc toàn quốc kháng chiến chống Pháp bắt đầu ngày 19 tháng 12, 1946. Khi phe Việt Minh rõ ràng chiến thắng, các đồng phái quốc gia trước nguy cơ bị tiêu diệt, đã trở về vùng quốc gia là nơi đã thi hành lập pháp chính quyền khác với chính quyền vùng kháng chiến mà thực chất là cộng sản. Sau trận Điện Biên Phủ, Hiệp định Genève 1954 chia đôi đất nước: miền Bắc là Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa, miền Nam là Việt Nam Cộng Hòa. Miền Bắc công khai theo chủ nghĩa cộng sản, tiến hành xâm lăng miền Nam bằng vũ lực và che mắt thế giới bằng con bài Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam. Miền Nam được Hoa Kỳ và Đệ nhị thế chiến ủng hộ để ngăn sự bành trướng của cộng sản. Khi quân xâm lăng mạnh lên thì Hoa Kỳ đổ quân vào miền Nam, bắt đầu vào 1960, và chiến tranh nên khốc liệt.

Năm 1972, sau khi Liên Xô và Trung Quốc trở thành đối địch thì thế giới Nixon đến Trung Quốc ký Thỏa hiệp Thế giới. Hoa Kỳ không còn được "tiền đồn chiến lược" nữa nên buộc phải rút quân khỏi miền Nam Việt Nam Cộng Hòa! (Số phận phước Khi Đệ nhị thế chiến thắng của tiến sĩ Nguyễn Tiến Hùng cho biết những sự thật phũ phàng về sự bại trận và tháo chạy của Mỹ.) Theo Hiệp định Paris 1973: Hoa Kỳ rút quân khỏi miền Nam Việt Nam, chỉ để lại một số cố vấn mà thôi, còn quân Bắc Việt vẫn ở lại! Cộng sản Bắc Việt tiếp tục xâm lăng miền Nam với nhiều viện trợ của cộng sản quốc tế. Việt Nam Cộng Hòa dù vẫn can trường đến mấy, mà không đủ vũ khí, xăng dầu... thì chiến tranh là kém thế. Ngày 30 tháng 4 năm 1975, thế đô Sài Gòn thất thủ. Cuộc di tản của người cộng sản, tìm tự do bắt đầu. Từ đây trở đi, chính các con biết khá nhiều chi tiết.

Suy Xét Thông Tin và S Li u.

Thư này, thông tin rất nhiều, quá nhiều. Nhưng ta viết về Việt Nam, về chiến tranh Việt Nam nhiều lắm, có cả phim ảnh nữa, nhưng trung thực thì chúng được bao nhiêu. Có người viết trung thực nhưng chỉ nhìn được một khía cạnh của vấn đề, hết như “những anh mù sờ voi”. Có người chỉ ý bề cong suốt, nhưng để mất đích riêng của mình. Có người – kể cả nhà tu – còn bỏ đi thêm chuyện đ vu khống người khác! Tất nhiên là khi kể chuyện quy hay tay sai của họ viết số. Nhà văn Alex Haley đã viết dòng cuối tác phẩm Roots (Người gốc Phi): “Rất cuộc, chính kể chiến tranh là kể viết số.” Cho nên, bố mẹ ân cần dặn các con và nhất là các cháu rằng khi được tài liệu, sách vở và coi phim về Việt Nam thì kể 20, đừng kể 21, dù là của tác giả nào, kể cả Âu-M, cũng phải hết sức thận trọng và suy xét thông minh.

Theo bố mẹ thì cuộc chiến 1954–1975 không ta là chiến tranh Nam Bắc, là nội chiến, là chiến tranh ủy nhiệm, là để đi đ u giữa hai khối cộng sản và tự do; khí giới không ngoài, máu dân Việt mình. Để về người miền Nam, đó là chiến tranh tự do. Còn cộng sản Bắc Việt thì tuyên truyền và giáo dục quần chúng rằng đó là chiến tranh chống M -Ng y và thực dân đế quốc. Kể những kiêu ngạo và tàn ác, người thua uất hận trong tim họ. Mọi chuyện của sự chia rẽ trầm trọng trong dân tộc ta không đi m y (kể ra thì dân tộc ta còn nhiều sự chia rẽ khác nữa). Chẳng thay đổi được hai cách nghĩ đó thì chẳng nói tới hòa hợp dân tộc được! Hàng triệu người đã chết, tuy để người được thực dân nhưng lòng người đời nay vẫn còn chia rẽ.

V Thăm Việt Nam.

Có vài về hỏi bố mẹ đã về thăm Việt Nam chưa. Câu trả lời là chưa; vì lý do sức khỏe. Đã có rất nhiều người về Việt Nam, mỗi người một lý do, mỗi người một mục đích, mỗi người một cách nhìn! Về để chăm sóc cha già mẹ già, thăm nuôi người thân, về để sống sang phần mặt tiên, về để giúp đỡ cho sinh viên, để nhìn lại quê hương, nhưng đi u y là chính đáng. Về để cứu trợ nạn nhân của các thiên tai hay giúp đỡ người nghèo túng mà không vì danh vì lợi, cũng là việc tốt. Về để ăn chơi, để du lịch rồi tiền, để cứu danh lợi, để xin vài tấm bằng khen, thì không nên.

Sau này, khi trong người thay đổi tốt số, các con có thể đưa các cháu về thăm quê hương. Bố mẹ biết trẻ con rằng các cháu sẽ không xúc động lắm đâu vì con người ta phải có kể niềm, phải có gần bó thì mới xúc động được. Các con hãy cố gắng đừng quên cho các cháu yêu để người, dân tộc và đừng quên Việt Nam, đừng quên cho các cháu hiểu là những khách du lịch bình thường. Còn việc các con hay các cháu sẽ về làm ăn sinh sống tại Việt Nam thì bố mẹ nghĩ rằng đi u đó rất

khó x̄y ra.

Hiền Tình Đ̄t N̄c. N̄u có ai nói r̄ng Vīt Nam nay đã tīn b̄ (đa s̄ nḡ̄i dân nay đã đ̄̄c ăn c̄m thay vì c̄m tr̄n bo bo, có nhīu xe ḡn máy và xe h̄i thay cho xe đ̄p...; ch̄ng l̄ sau 30 năm im tīng súng mà không có tīn b̄!) thì đó là m̄t vài tīn b̄ so v̄i chính Vīt Nam ch̄ n̄u đem so sánh Vīt Nam v̄i các n̄c láng gīng thì đáng x̄u h̄ v̄ nhīu m̄t (nh̄ Cao Mên mà cũng còn có đ̄ng đ̄i l̄p). Mūn bīt nh̄ng s̄ th̄t Vīt Nam đ̄ng sau nh̄ng “bin đ̄nh” cao nḡt, nh̄ng “ô tô con” bóng loáng, nh̄ng khách s̄n năm sao, nh̄ng sân “gôn” tân k̄, thì ph̄i theo r̄i tin t̄c trong n̄c đ̄ th̄y s̄ b̄ng hōi tr̄m tr̄ng v̄ nhīu ph̄̄ng đīn (nh̄t là v̄ giáo đ̄c), s̄ hīn đīn c̄a t̄ b̄n đ̄, c̄a qūc n̄n tham nh̄ng, s̄ phung phí tài nguyên qūc gia, và ph̄i đích thân đ̄n thăm đ̄ng bào n̄i các vùng xa xôi nghèo khó. Chúng ta c̄n bīt s̄ th̄t, không tô h̄ng mà cũng ch̄ng bôi đen!

Đ̄ t̄m hīu hīn tr̄ng n̄c ta, các con tìm đ̄c bài nói c̄a tīn sĩ Lê Đăng Doanh, nguyên vīn tr̄̄ng Vīn Nghiên c̄u Qūn lý Trung ̄̄ng Hà N̄i. Ông ta thuȳt trình các s̄ th̄t cho các cán b̄ cao c̄p nh̄t c̄a c̄ng s̄n Vīt Nam nghe. Bài nói này ḡn đây m̄i đ̄̄c tīt l̄ ra ngoài. Bài gīi thīu vīt: “M̄i nḡ̄i ph̄i chú ý t̄i nh̄ng con s̄ cho th̄y s̄ th̄t phũ phàng v̄ n̄n kinh t̄ Vīt Nam. Ông Doanh cho th̄y c̄ tình tr̄ng ȳu kém c̄a n̄n kinh t̄ l̄n tính ch̄t phi dân ch̄ c̄a ch̄ đ̄ c̄ng s̄n Vīt Nam. T̄ đó ông dám nói th̄ng c̄ c̄ c̄u chính tr̄ cũng h̄ng, ph̄i thay đ̄i” (Ngô Nhân D̄ng, nh̄t báo Nḡ̄i Vīt, ngày 30-3-2005).

Ông Doanh k̄ l̄i r̄ng m̄t chuyên viên tài chánh qūc t̄ đã đ̄t câu h̄i v̄i ông nh̄ sau: “Chúng mày gīi th̄ mà chúng mày nghèo lâu đ̄n th̄, là th̄ nào? Trí tū nh̄ th̄ này, truȳn th̄ng nh̄ th̄ này, sao mày ăn xin hoài th̄? Chúng mày c̄ đ̄ ra cái m̄c tiêu là đ̄n bao gī chúng mày đ̄ng đi ăn xin n̄a, có đ̄̄c không?” Th̄t là m̄t m̄i nh̄c chung cho c̄ n̄c! N̄c ta đâu có hèn kém, dân ta đâu có l̄̄i bīng. Do đâu mà kh̄ nh̄c đ̄n th̄? Do đ̄c tài đ̄ng tr̄!

Thái Đ̄ Chính Tr̄. Không nh̄ng đ̄ng bào h̄i ngōi đòi b̄i b̄ đ̄c đ̄ng, thīt l̄p đa nguyên đa đ̄ng, mà ngay c̄ nh̄ng đ̄ng viên c̄ng s̄n cùng các ph̄n t̄ tīn b̄ ̄ trong n̄c cũng đòi nh̄ v̄y. C̄n hīu r̄ng: ch̄ng đ̄c tài, đ̄c đ̄ng, ch̄ng tham nh̄ng, ch̄ng đ̄̄ng l̄i sai l̄m c̄a c̄ng s̄n, không ph̄i là ch̄ng n̄c Vīt Nam mà là mong cho n̄c Vīt Nam khá h̄n, tīn h̄n.

N̄u có ai nghĩ r̄ng c̄ng s̄n Vīt Nam ngày nay đã “đ̄i m̄i” m̄t chút thì nên bīt r̄ng do s̄ s̄p đ̄ c̄a c̄ng s̄n Đông Âu, do s̄ đ̄u tranh ̄ trong và ngoài n̄c, do áp l̄c qūc t̄ và do nguy c̄ tan rã c̄a đ̄ng nên c̄ng s̄n Vīt Nam b̄t būc ph̄i đ̄i m̄i v̄ kinh t̄ (mà không ch̄u đ̄i m̄i v̄ chính tr̄)! Tuy mình không làm chính tr̄ nh̄ng mình ph̄i có thái đ̄ chính tr̄, mình ph̄i tīp t̄c ̄ng h̄ các cūc đ̄u tranh sao cho đ̄t n̄c có dân ch̄ t̄ do th̄t s̄.

Tôi nghĩ bố mẹ của chúng tôi ở Việt Nam đã nhận rằng chúng tôi ở Việt Nam có “phạm nhiều sai lầm”. Chúng ta hỏi: sai lầm sao không sửa, sao không công khai xin lỗi người dân, sao không trả lời những câu hỏi của họ, sao không bồi đắp tình cảm cho các nhân nhân của và cải cách ruộng đất, của và Nhân Văn Giai Phẩm, của các đất nước cộng đồng nông nghiệp, sao không bồi đắp tình cảm và xin lỗi những người bạn bạn đi tù “học tập cải tạo”? Nếu thế thì ai ai cũng muốn xóa bỏ hận thù, những chúng tôi ở Việt Nam cần phải hành động cụ thể cho nhân dân trong thế kỷ. Nói “xóa bỏ hận thù, khép lại quá khứ, nhìn về tương lai” xuống thôi thì ích gì? Nói “đội đoàn kết” mà lập đội lãnh đạo (đội 4 hiện nay pháp chúng tôi) thì ai mà tin được!

Chuyện Trong Gia Đình.

Bây giờ, nói chuyện trong nhà. Bố mẹ thu xếp thời giờ trống rỗng, nuôi dạy các con theo quan niệm thời bố mẹ, cũng như ông bà nuôi dạy bố mẹ thời ông bà. Một vài lúc nào đó, có thể các con nghĩ rằng bố mẹ đã quá khắt khe với các con. Thời buổi này là như vậy. Mong các con quên đi những gì mà bố mẹ đã vô tình làm các con buồn lòng. Hãy nhớ rằng bố mẹ không đưa đòi ăn chơi, không chi tiêu hoang phí, lúc nào cũng giữ một đức tính tiết kiệm, và bố mẹ đã cố gắng làm việc và dành dụm để các con được sống đầy đủ, được học hành cần thiết, để đi tới một tương lai gia đình.

Vì tài sản của bố mẹ đã bị cướp bóc nên khi sang thời điểm này, đời sống của chúng ta khá khó khăn. Bố mẹ đã nhận làm những công việc vất vả nhất. Các con đã chịu khó đi làm vất vả trong các dịp hè, và đã cố gắng học hành chăm chỉ, đến nay thì “đầu vào đầy” rồi. Các con không bao giờ được trễ trễ, nghĩ rằng mình tài, mình giỏi. Hãy nhớ: “Trông lên thì chúng ta trông ai, trông xuống chúng ta trông mình”. Cái tài, cái giỏi nếu có thì chỉ là một phần thôi, còn các phần khác là như các thu nhập duyên, như âm đức của tổ tiên và của chính mình, tất cả các kiếp trước và kiếp này. Các con phải luôn luôn sống đức độ, bố mẹ phải dạy cho cái nghiệp lành của mình, hãy nhớ những câu chuyện về “xác đười” cho cái bình đẳng quy vậy. Gieo nhân lành thì sẽ hái quả lành. Luật nhân quả là một luật của trời đất, không sai được!

Trong gia đình riêng của các con, bố mẹ khuyên: đừng chửi nhau trong sự tức giận, phải nhường nhịn nhau. Không thể tránh được vài chuyện nhỏ, hãy khéo léo và bình tĩnh mà giải quyết mọi việc. nóng giận là hỏng.

Còn đi với con cái, hãy thông yêu nh thông không đ thông c nuông chi u. C n ph i ki m soát b n bè c a các cháu và ph i liên l c v i cha m c a b n bè các cháu đ tìm hi u cho ch c ch n; h h ng vì bè b n trong xã h i này là m t s ki n r t ph bi n! Tivi, “ghêm”, “chat” .. , ph i h n ch , còn th đ c th thao thì nên khuy n khích. B n thân các con ph i lo x p thì gi t p th đ c, s ng m t cu c s ng thng b ng. Hãy rút kinh nghi m c a b : lúc tr , b mi t mãi làm vi c nhi u quá cho nên nay v già, b c th “h i t i”, đau lên đau xu ng hoài!

Trong đ i s ng hàng ngày, ph i luôn luôn ti t ki m và b o v môi tr ng sinh ho t vì tài nguyên th gi i ch có h n, chúng ta c n nghĩ đ n các th h mai sau. Dùng th gì cũng không đ thông c phí ph n, k t t gi y lau tay! Th nh tho ng, hãy cho các cháu coi hình ch p hay phim nh nh ng tr em đói rét và cho các cháu bi t r ng trên trái đ t này còn r t nhi u ng i kh c.

Khi anh ch em c x v i nhau, ph i nh k m y câu “anh em nh th tay chân”, “ch ngã em nâng”, “m t gi t máu đào h n ao n c lã”, “m t con ng a đau, c tàu không ăn c”. Bí quy t là áp đ ng ch x . Hãy b qua h t m i khuy t đ m c a anh ch em mình. Các con mà chia r thì b m s đau kh vô cùng.

Trong xã h i này, vì b n r n quá, ng i ta ch đ thì gi lo cho gia đình riêng nên có khi là v i đ i gia đình, dù thâm tâm không mu n nh v y. Các con hãy đ cao tình đoàn k t trong đ i gia đình. V i các con gái và con dâu, b m nh c: các con hãy giúp ch ng gi liên l c t t đ p v i anh ch em và h hàng n i ngo i.

Ti ng Vi t T i N c Ngoài.

Có vài đ i u đáng bàn. Các cháu là công dân n c này, v i m i b n ph n và quy n l c a m t công dân. Cu c s ng th c t trong tr ng h c cũng nh ngoài xã h i b t bu c các cháu ph i nói Anh hay Pháp ng , và ph i nói và vi t th t gi i, n u không thì s khó hòa đ ng, b l c l ng và b thua kém! Đi h c, các cháu nói ti ng Anh hay ti ng Pháp (ho c c hai). V nhà, các cháu th ng nói v i nhau b ng hai th ti ng y. Tuy các con th ng b t các cháu nói ti ng Vi t trong gia đình, b m v n c m th y ti ng Vi t c a các cháu hãy còn kém. Nói ti ng Vi t đã y u, vi t câu ti ng Vi t còn t h n, vì các cháu có t p đ c và vi t ch Vi t th ng xuyên đâu! M t vài gi ti ng Vi t vào cu i tu n n trung tâm Vi t ng v i các cô giáo r t t n tâm cũng ch a đ làm cho các cháu khá lên. Ch riêng vi c h c cách x ng hô theo ti ng Vi t đã là khó nh t th gi i r i!

Thư Gửi Con Cháu

Tác Giả: Bai An Tran

Thứ Sáu, 03 Tháng 10 Năm 2008 06:59

Đừng bào ta đi học ngoại ngữ luôn luôn nhé các đấng vì các bố ở trên tiếng Việt. Bố mẹ cũng nghĩ như vậy. Nhưng xét cho cùng, mẹ tôi đi ra ngoài không thể kể là hai đứa trẻ (Việt & Canada hay Việt & Mỹ) như làm mẹ tôi đi học! Nếu ép quá thì sẽ có cả chúng cháu không nữa. Còn thoải, còn âm nhạc nữa cả. Vậy ta phải khéo léo đúng lí do đúng, đừng bị đi ra ngoài thành “cái máy học”! Các cháu sẽ phải vào lên đi học này. Các con cần chú ý sao cho chúng sẽ thích học với môi trường và sẽ thoải mái đi đây.

Xã Hội Âu-Mỹ.

Xã hội này là một xã hội tiêu thụ quá mức. Các con không nên để mình bị lôi cuốn dễ dàng vào các trò tiêu thụ khéo léo như mua sắm giầy chúng ta mua hàng thời trang. Chúng ta đừng như những người mua hàng cáo, ngay cả trong khi chúng ta đang bỏ các nhà băng và các hãng bảo hiểm bao vây, chi phí. Các con cần “thiểu dục, tri túc” tức là “ít ham, biết đủ”, chỉ mua những thứ cần thiết, không có không đủ mà thôi! Nhà, xe cũng vậy; an toàn và đủ dùng cho sinh hoạt hàng ngày là đủ rồi. Tránh nợ nần. Thành thật thì hơn! Bố mẹ không nói lý thuyết xuống đâu, xã hội bây giờ xu hướng dục vọng, vô tâm linh, chỉ vì hưởng ngoại ngữ nhiều quá, lo vô vọng chết nhiều quá, ích kỷ quá, chúng tìm thấy hạnh phúc ở đâu cả! Biết ích kỷ, hãy nghĩ đến đừng lo, phải biết chia sẻ với đừng lo.

Riêng Phần B Mẹ.

Già thì sẽ bệnh, bệnh rồi sẽ ... ra đi! Quy luật tự nhiên là vậy. Đến ngày ấy, các con hãy lo thu xếp tài sản cho bố mẹ để các trang nghiêm hưởng đến gia đình. Nếu còn công bố mẹ thì nghĩa trang thì, sau này, khi phải đi làm ăn khác, các con sẽ thấy mẹ vì xa không trông nom được phần mẹ! Bố mẹ chọn cách hòa táng, thuôn tiền hơn; mà khi phải chi phí đắt, vì đi rớt công việc cho các thế hệ sau. Có thể đem trả nợ cho bố mẹ lên núi hay xuống sông, xuống biển. Cát bụi trở về cát bụi, có gì đâu! Thay vì đi học ăn uống, các con nên dành tiền bố mẹ góp vào các việc có ích cho chung. Đừng e thiên hạ chê cười, mẹ nghĩ người sẽ hiểu và sẽ tán thành. Có một chi tiết nhỏ thế này: nếu chúng may, bố hay mẹ ngã bệnh mà phải chi phí “đi sang học tiếng”, các con hãy can đảm chọn giải pháp rút các công trình sinh; kéo dài làm chi, chỉ gây khổ cho mẹ nghĩ!

Bàn Thư Gia Đình.

Thư Gửi Con Cháu

Tác Giả: Bai An Tran

Thứ Sáu, 03 Tháng 10 Năm 2008 06:59

Trong hoàn cảnh ngày nay, khó lập bàn thờ ngay trong nhà. Nhờ đức tiên, ông bà nội ngoại, cha mẹ, các con có thể bày bàn thờ nội trang trọng nhất trong nhà để lòng tôn kính và để thờ cha không bao giờ làm tổn hại gia phong. Đền ngày giỗ, xếp mâm cỗ bàn thờ, bày mâm chén đồ cúng trong, vài bông hoa thơm, mâm trái cây tươi và mâm nén nhang (nhang để n cũng để c) là đủ, vì lòng thành của các con và các cháu mới là quý. Bà mẹ nói “các cháu” là có ý nhắc các con cần cho các cháu biết ý nghĩa ngày giỗ của dân tộc Việt Nam. Vào những ngày giỗ, các con hãy nghĩ thiện, làm lành nhiều hơn các ngày khác, hãy chia sẻ chút đức cho người nghèo, hãy gom quần áo để dành cho các người thiện. Nếu anh chị em nhân ngày giỗ mà vẫn họp mặt họp mặt thì thật là tốt vì tình thân gia đình sẽ như đó mà tăng lên.

Mong các con đức kỉnh này, suy nghĩ đức nội và cố gắng thực hành những điều của bà mẹ. Bà mẹ cảm ơn tất cả các con đã luôn luôn tận tâm săn sóc bà mẹ từ bao nhiêu năm nay và đã lo toan đầy đủ cho bà mẹ đức c thoát mái, vui hạnh phúc già.

Hôn các con thật lâu!

Hôn các cháu thật lâu!

Bà Mẹ